

ingen har Ret til at spørge ham, om han regner sig dertil eller ej. Enten er han det, eller ogsaa er han det ikke; det er et borgerligt Spørgsmaal. Jeg synes, der i det ærede Medlems Tale laa ligesom en Antydning af, at man ikke havde noget imod, at visse Medlemmer af Folkekirken traadte ud. Ja, jeg ved godt, at der er saadanne Tendenser oppe, jeg ved godt, at man fra visse Sider ønsker, at man kunde begynde paa en Masseudmidning af Folkekirken. Men jeg vil sige, at de Folk, man tænker paa at smide ud, ikke lade sig smide ud. Folkekirken er, som Grundtvig har sagt, en borgerlig Anstalt; det bliver jeg ved at hævde. Man opdrager Børnene i en konfessionel Skole. Der er ingen Konfessionsfrihed der, der er ikke fuld Trosfrihed. Børnene opdrages konfessionelt i Folkekirkens Lære, og saa længe det sker, tror jeg, at alle Forældre, enten de ere mere eller mindre religiøst bevidste, gøre vel i at blive i Folkekirken for at sørge for, at den religiøse og konfessionelle Opdragelse dog bliver nogenlunde saaledes, som de ere interesserede i. Jeg tror, at de ville gøre en meget stor Fejl ved at træde ud og lade en bestemt Retning inden for Folkekirken komme til udelukkende at påtrykke denne konfessionelle Undervisning, som vi ere tvungne til at lade vore Børn faa, et ganske bestemt Præg. Vi ville kæmpe derimod til det sidste, og vi agte at gøre vore Rettigheder som Medlemmer af Folkekirken gældende, enten det ærede Medlem for Ringkjøbing mener, at man er religiøs eller ikke religiøs. Det er en privat Sag, det bliver vor egen Sag, derom har hverken han eller Lovgivningsmagten Ret til at stille Samvittighedsspørgsmaal til nogen som helst af os, der ere Borgere i det danske Samfund og Medlemmer af den danske Folkekirke. Det ærede Medlem sagde, at det jo ikke var saa farligt at give Præsterne denne Myndighed, thi han troede ikke, at de vilde misbruge den. Det ærede Medlem sagde endvidere: De faa jo ikke en Gang en saadan Ret til at nægte Folk Valgret, thi det er jo den gejstlige Øvrighed, der faar den. Det bliver jo i det væsentligste ganske det samme, om det er Præsterne eller det højere gejstlige Trin, der hedder den gejstlige Øvrighed. Den faar altsaa, efter hvad det ærede Medlem nu har indrømmet, en saadan Ret til at nægte Folk Adgang til Alterens Sakramente og dermed Valgret. Saa sagde det ærede Medlem: Jeg tror ikke, de ville mis-

bruge deres Myndighed, men vi skulle ikke bygge Love paa det ærede Medlems Tro, vi skulle bygge klare, juridisk affattede og juridisk betryggende Love, der ikke aabne Adgang til Misbrug. Jeg kan jo have en anden Tro om, hvorvidt Præsterne ville øve Misbrug, naar de faa et saadant Privilegium. Overhovedet synes alle Mennesker, der faa en privilegeret Stilling, med det samme at faa en Fristelse til at misbruge denne privilegerede Stilling. Det ærede Medlem fandt, at mine Indvendinger ikke vejede meget til. Jeg synes dog ikke, at det ærede Medlem var stærk i sin Imødegaaelse, og jeg synes navnlig, at han var meget svag, da han som Argument gjorde gældende, at noget lignende som mine Indvendinger havde staaet i et Par Højreblade. Jeg har sjældent hørt et saa svagt Argument fremført her i Rigsdagen, thi det kommer ikke Sagen ved, om nogle af de Indvendinger, jeg har fremdraget her i Dag, have staaet i Højreblade. Tværtimod kunde man sige, at naar de samme Betæneligheder mod Lovforslaget komme frem fra saa vidt forskellige Sider som Højre og Socialdemokratiet, maa det i høj Grad forøge Tilliden til, at disse Argumenter ere berettigede. Hvis det kun var Socialdemokratiet, der saa disse Farer, kunde man sige: Ja, det er kun noget, Socialdemokraterne finde paa. Men naar ogsaa Højremænd og Højreblade se de samme Farer, synes jeg, at det i høj Grad bestyrker Kraften i disse Argumenter, og man viser det ikke af ved at sige, at noget lignende har staaet i et Par Højreblade. — Det ærede Medlem sagde, at der ingen Fare er for saadanne Sladrekollegier, thi den Sjælepleje, som Menighedsraadet skal have med at gøre, er en meget alvorlig Sag. Er det et Argument imod, hvad jeg har sagt, at Sjæleplejen er en alvorlig Sag, og at den derfor ikke skulde friste til Sladder? Men Sjælepleje er først og fremmest en individuel Sag. Jeg tror ikke, at der findes en saa individuel Sag som Sjælepleje, og derfor, har jeg sagt, er det ganske utilbørligt at indrette et Kollegium, en Forsamling til Sjælepleje. Netop fordi Sjælepleje er en individuel Sag, vil det at gøre en Forsamling til den, der øver Sjælepleje, medføre Fare for Sladder.

Det ærede Medlem sagde angaaende de frie Fattiggasser, at det jo dog kun er nogle Smaaskillinger, der tages fra dem. Ja, enten det nu er smaa eller store Skillinger — de frie Fattiggasser have ikke